

-- 77 --

Det förtjänar kanske att minnas, att Tavaststjerna i medlet af det realistiska 80-talet kunde tala om både sefirer och amoriner, och att de gamla mytologiska underväsandena hade lika mycket poetiskt värde i hans dikt, som när de sedan på 90-talet synas hafva blifvit upptäckta ånyo. Man märker emellertid, att skalden känner af sin särställning och att han midt ibland de kloka nutidsmänniskorna liksom ber om plats för sin fantasi. Det är Tavaststjerna, som första gången talar om damer, med hvilka man „begynner ett samtal till tidsfördrif om frihet och Stuart Mill“. Och jag är ej rätt säker på att hans ironi egentligen drabbade damerna, som till äfventyrs icke hade reda på Mill. Jag tror att han menade kavaljererna, som öfverhufvud ansågo sig ha tid att diskutera, när vackra ögon blickade upp mot dem.

Ty det är lidelsen och kärleken, den fart i lifvet, som kommer af att jaga hvarje beräkning på dörrn — vore den än aldrig så klok — som innerst griper och fångslar Tavaststjerna. Lägga märke till, att när han t. ex. besjunger Imatras vattenfall, är det icke kraften, som egentligen intresserar honom, ej ens naturens skönhet. Det är kraften som symbol för passionen. Han erinrar om en historia à la Vetsera, och han slutar, betagen af forsens hvirflande tumult: